

Revolution og Socialisme

Udvalgte resolutioner og udtalelser
2014-2024

Den Internationale Konference af
Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer
CIPOML

Forlaget Oktober

Eget tryk Forlaget Oktober
ISBN: 978-87-90609-382

www.apk2000.dk, www.enhedogkamp.dk, www.kpnet.dk

Indholdsfortegnelse

CIPOML 30 år	4
Arbejdende kvinder og mænd, arbejdere, og unge i alle lande <i>Udtalelse fra CIPOML, 26 april 2024</i>	5
For revolution og socialisme <i>Sluterkklæring fra den 27. plenarforsamling i CIPOML, Santo Domingo, Den Dominikanske Republik, 2022.</i>	8
Bekæmp vold mod kvinder! <i>Udtalelse fra de europæiske partier og organisationer i CIPOML, 25. november 2020.</i>	11
Til verdens kvinder: Lad os forene os i kampen for socialisme, så vi kan "trække vejret"! <i>Udtalelse fra CIPOML, august 2020</i>	13
100 år for den kommunistiske internationale og perspektiverne i dag <i>Resolution fra CIPOML, 2019</i>	19
Situationen i Europa og vores opgaver <i>Udtalelse fra de europæiske CIPOML-partiers regionale møde i Madrid, Spanien, 2019.</i>	21
NEJ til NATO's og EU's krigspolitik <i>Udtalelse om NATO-topmødet i Bruxelles – Af de europæiske partier i CIPOML, juli 2018.</i>	27
'Frihandelsaftaler' – Våben til økonomisk aggression og imperialistisk dominans <i>Udtalelse fra CIPOMLs 22. plenum, Danmark, oktober 2016</i>	30
Efter 'Brexit': Kampen mod monopolernes 'Forenede Europa' må forstærkes <i>CIPOML, juli 2016.</i>	32

CIPOML 30 år

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (CIPOML) bliver 30 år i 2024. I den anledning udgiver Arbejderpartiet Kommunisterne (APK) en række pjecer med tekster af hvilke, du nu sidder med en i hånden.

Efter en proces med møder, debat, afklaring, fremadrettet klarsyn og revolutionær gnist blev CIPOML stiftet i 1994 i Ecuadors hovedstad Quito. Fra den bys navn stammer også kælenavnet for CIPOML stiftelseserklæring Quito-erklæringen.

APK blev optaget i forbindelse med sin egen stiftelse i 2000 og har siden været medlem af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer. I daglig tale, og i forkortelse gennem de følgende tekster, anvender vi "CIPOML", som kommer fra Konferencens spanske navn.

Det er ligeledes på cipoml.net, at man kan finde yderligere information om CIPOML, på engelsk, spansk og tyrkisk – foruden links til de forskellige landes partier.

På APK's hjemmeside: apk2000.dk, på Enhed & Kamps hjemmeside: enhedogkamp.dk, samt på kpnet.dk finder man danske oversættelser.

Denne pjece indeholder et udvalg af resolutioner og udtalelser fra perioden 2014-2024. For en pjece der med samme bestræbelse dækker perioden 2000-2014, henviser vi til titlen *Den Internationale Situation*.

Arbejdende kvinder og mænd, arbejdere, og unge i alle lande

Udtalelse fra CIPOML, 26 april 2024

Det er snart 1. maj, dagen for enhed, solidaritet og kamp for arbejdere og funktionærer i alle lande. Vores dag for solidaritet og kamp, hvor vi vil se vores styrke til at stå sammen mod det internationale borgerskabs og imperialismens udnyttelse og angreb.

Siden 1. maj 2023 har vi arbejdet for at øge vores enhed og styrke vores solidaritet i vores strejker og modstandshandlinger i næsten alle lande.

Der var strejken i bilindustrien i USA. Vi rystede Storbritannien med strejkerne i havne-, jernbane-, uddannelses- og sundhedssektoren. Efter arbejderne i energisektoren strejkede vi i Frankrig mod forhøjelsen af pensionsalderen, vi byggede barrikader sammen med lærere og unge mennesker, og vi gik på gaden sammen med landmænd. I Burkina Faso var vi på gaden mod statskuppet. Der er ikke engang gået to år siden opstandene i Kasakhstan og Sri Lanka. I Indien var vi i generalstrejke to år i træk sammen med hundreder af millioner af mennesker; sammen med småbønder og landarbejdere besatte vi hovedstadens pladser.

I Iran undertrykte det reaktionære regime med magt de demonstrationer, der brød ud på grund af mordet på Mahsa Amini, da de havde tendens til at udvikle sig til et oprør. I Latinamerika vokser arbejdernes og de unges utilfredshed med den imperialistiske udbytning og de lokale oligarkiers undertrykkelse. I Argentina udvikler der sig masseaktioner i gaderne i opposition til den reaktionære Milei-regering. Arbejdere i Tyrkiet fortsætter deres lokale strejker, den ene efter den anden, og kræver fagforeningsrettigheder og lønstigninger under angreb fra gendarmeri og politi.

Hvilket andet valg har vi end at stå sammen? Hvordan kan vi lade være med at være solidariske? Hvordan kan vi lade være med at kæmpe?

Inflationen er høj i verden. Alle priser, især på fødevarer, stiger og stiger! Det eneste, der ikke stiger, er lønningerne. Reallønnen har været faldende i årevis. Mens arbejdets fleksibilitet øges, udnyttelsen intensiveres, arbejdsforholdene forværres, og slappe sikkerhedsforanstaltninger forårsager mange dødsfald. Især i afhængige lande, nægter kapitalisterne at hæve lønningerne. Regeringerne, som overfører milliarder til kapitalisterne gennem incitament og skattelettelser, modsætter sig lønstigninger.

Det eneste, de gør, er at føre en stram pengepolitik, gennemføre nedskæringer, indføre lave lønninger og skære ned på de offentlige udgifter. Vi er nødt til at kæmpe for en anstændig løn, som vi kan leve af, og for vores sociale og faglige rettigheder. Det er derfor, vi står sammen, slår os sammen og går i strejke.

Kapitalisterne og deres regeringer nægter at give lønstigninger med den undskyldning, at det vil forværre inflationen, men de skærer ned på de offentlige udgifter og afsætter færre og færre penge til uddannelse og sundhed. Men når det kommer til oprustning kender de ingen grænser for oprustning og øger deres militærbudgetter.

Rivaliseringen mellem imperialisterne, der samler sig i blokke, intensiveres, og konflikterne om hegemoni, f.eks. i Ukraine, har stået på i mere end to år og med våben. Tilsyneladende kæmper Ukraine, men den virkelige krig er mellem USA og NATO på den ene side og Rusland, støttet af Kina, på den anden side. Imperialisterne, som kæmper med hinanden om at dele folkenes, samfundets og naturens rigdomme, trækker verden ind i en ny omfattende krig og lægger krigsudgifterne på skuldrene af de arbejdende folk. Missilerne, kampvognene og flyene, som våbenproducenter og mono-polerne tjener på, er produceret for vores skattekroner.

Som i tilfældet med krigen i Ukraine driver krigen priserne på energi og korn i vejret. Millioner af arbejdere tvinges til at migrere på grund af krig, sult og fattigdom. I Mellemøsten har Israel indledt et brutalt angreb på det palæstinensiske folk, som har kostet mere end 34.000 mennesker livet, herunder kvinder, børn og ældre. Dette folkemord fordømmes af arbejdere og folk i hele verden.

Det internationale borgerskab og imperialismen, som forværrer arbejds- og levevilkårene, tilsidesætter social retfærdighed og fører krig mod verdens arbejdere og befolkninger, optrapper de reaktionære kræfter for at opretholde deres styre. Der er eksempler på det modsatte, f.eks. fascismens tilbagegang i Bolivia. Men borgerskabet, imperialisterne og kollaboratørregeringerne giver næring til reaktionære kræfter på alle livets områder. De konspirerer mod det borgerlige demokrati og forsøger at erstatte det med en politistat. I næsten alle lande vedtages der hver dag love, som begrænser frihedsrettighederne. I Storbritannien,

det såkaldte "demokratiets vugge", vedtages der f.eks. nye love, som gør det næsten umuligt at strejke.

Vi skal stå sammen og kæmpe ikke kun for lønninger og sociale rettigheder, men også for fred og vores frihedsrettigheder som faglige og politiske organisationer, møder, strejker og demonstrationer mod reaktionære kræfter og fascisme.

Borgerskabet og imperialismen kender ingen anden frihed end friheden til at udnytte og slavebinde arbejdere og funktionærer.

Det er op til os at stå sammen og kæmpe for at vinde vores frihed og slippe for at blive udnyttet og være en del af deres maskineri.

Vi har ikke andet at miste end vores lænker! Vi har en hel verden at vinde!

Lad os forene os på gader og pladser den 1. maj:

- for at sætte en stopper for leveomkostningskrisen, udnyttelse, fattigdom, undertrykkelse og angreb,
- for at arbejde og leve menneskeligt,
- for fagforeningsfrihed og politisk frihed,
- for ligeløn for lige arbejde og anstændige lønninger til at leve menneskeligt;
- for retfærdighed i indkomst og beskatning, og
- for fred mod den krig, der er påtvunget befolkningerne.

Længe leve den 1.maj!

Længe leve arbejdernes enhed og folkenes broderskab!

Længe leve friheden

Længe leve socialismen!

26. april 2024

For revolution og socialisme

Sluterklæring fra den 27. plenarforsamling i CIPOML, Santo Domingo, Den Dominikanske Republik, 2022.

I en atmosfære af revolutionær enhed og venskab udviklede vi en meget givende debat og tog stilling til den komplekse økonomiske og politiske situation i verden. Vi definerede præcise retningslinjer for at komme videre i det arbejde, som vores partier og organisationer udfører sammen med arbejderklassen og andre udbyttede og undertrykte klasser, der er en del af revolutionens drivkræfter.

CIPOML noterer sig, at vi lever i en særlig vigtig tid. Den udtrykker kapitalismens almene krise og skaber bedre betingelser for udviklingen af den revolutionære aktivitet i hvert land og internationalt. Verdensøkonomien står over for en ny periode med afmatning i vækstraten. Det skaber bekymring i monopol- og finans kredse, der indtil for nyligt forventede højere vækstrater. Men frem for alt er vi vidne til en klar skærpelse af epokens grundlæggende modsætninger, og ikke mindst forværringen af modsætningerne mellem monopolerne og de imperialistiske lande indbyrdes.

Kampene mellem de imperialistiske lande og magter om endnu engang at opdele en allerede splittet verden, for at erobre nye markeder og indflydelsesområder, er den grundlæggende årsag til krigsudbruddet i Ukraine. Krigen, som vi allerede tidligere har fordømt, er en storbrand af inter-imperialistisk karakter. CIPOML fordømmer denne krig og de krigsanstiftere, der fremmede og plejede den. Vi udtrykker vores solidaritet med det ukrainske folk, som er ofre for den militære invasion af russisk imperialisme ledet af Vladimir Putin, for den amerikanske imperialisme – ledet af Joe Biden – og dens allierede – medlemmerne af Den Europæiske Union og NATO – og for Vladimir Zelenskij's reaktionære regime. Som i enhver konflikt af denne art går krigens virkninger ud over de lokale grænser, og alle folk bærer dens negative virkninger på skuldrene. Faren for hungersnød hjemsøger de fattige, især i flere regioner i Afrika.

Vi forener vores stemme til millioner af arbejdere, unge og kvinder, der kæmper

for fred; vi kræver krigens afslutning og opløsning af NATO og andre militære pagter i de kapitalistiske lande og imperialistiske magter, fordi de udgør et en truende fare, der hænger over folkenes liv. Vi fordømmer alle de borgerlige politiske kræfter: neoliberaler, socialdemokrater, fascistiske og opportunistiske, der støtter krigspolitikken.

På alle kontinenter fortsætter monopolborgerskabet og oligarkierne, der styrer landene, med deres velkendte politik for at lægge virkningerne af verdens og den lokale økonomis alvorlige problemer på arbejderklassens og folkenes skuldre. Men folkene accepterer ikke tilpasningsplanerne i opgivenesshed, de accepterer ikke begrænsningen af deres rettigheder, ej heller de lovmæssigheder der gør arbejdslivet usikkert og hæver niveauet for kapitalistisk udbytning, eller den racistiske, fremmedfjendske, indvandrerfjendske politik, fascisteringen af staterne.

Arbejderklassen og folkene i Afrika, Asien, Latinamerika og Europa kæmper, kræver, at deres behov og rettigheder bliver taget hånd om, kræver arbejde og bedre lønninger, kæmper for sundhedspleje, for uddannelse af børn og unge, for boliger, for jord til at arbejde. Ved at modstå og bekæmpe borgerskabets og oligarkiernes politik kæmper de mod kapitalismen og dens virkninger, selv om ikke alle er bevidste over den fulde situation. Vores solidaritet er med alle verdens arbejdere og folk, der kæmper og med deres egen indsats baner vej for en fremtid med frihed, sammen med alle dem, der har valgt den åbne protests vej, lammelsen af produktionen, af oprørsaktioner!

Vi, de partier og organisationer, der er medlemmer af CIPOML, bekræfter på ny vores forpligtelse til at gøre vores bedste for at organisere arbejderklassens og folkenes kamp og rette den imod imperialistisk dominans, imod de lokale herskende klasser og for at opnå social og national frigørelse i udøvelsen af arbejderklassens og folkets revolutionære magt. De historiske opgaver, som vi marxistisk-leninistiske kommunister har i tankerne, for at besejre kapitalismens-imperialismens magt, kræver, at arbejderklassen udfylder sin ledende rolle i denne proces. Det rejser også behovet for en bred og jernhård enhed mellem arbejderklassen og de undertrykte folk og foreningen af arbejderklassens kamp i de fremskredne kapitalistiske lande med arbejdernes og folkenes kamp i de afhængige lande.

Kun arbejderklassens sociale revolution vil befri arbejderne og folkene fra lænkerne af kapitalistisk-imperialistisk udbytning og undertrykkelse; kun socialismen til kommunismen er det samfund, der garanterer velfærd for hele menneskeheden. Dette er de strategiske mål, der animerer til kampen for de organisationer og partier, der udgør CIPOML. Den 27. plenarforsamling har de-

fineret præcise orienteringer og opgaver, der vil være en del af vores daglige politik.

Den 27. plenarforsamling opfordrer sine medlemmer til at fortsætte med at arbejde for at styrke vores organisationer og forbedre båndene til arbejderklassen og folket med henblik på at opbygge en revolutionær massebevægelse, hvis mål er magtovertagelse og opbygning af socialisme til kommunisme.

Med marxismen-leninismen, for revolution og socialisme!

Santo Domingo, 2022.

Bekæmp vold mod kvinder!

Udtalelse fra de europæiske partier og organisationer i CIPOML, 25. november 2020

Under pandemien bliver arbejderklassen som helhed tvunget til at betale krisens byrder. Og de tungeste byrder bliver lagt på kvinderne, der i denne tid må se sig selv overladt til de begrænsede og nogle gange ikke-eksisterende offentlige hjælpeordninger.

Kapitalismens "ny normal" betyder en tid, hvor angrebene på det kvinderne har vundet gennem flere hundrede års kamp for frihed og lighed bliver øget yderligere. Dette har været tilfældet under enhver af det kapitalistiske systems kriser og i perioder med imperialistiske krige. Kvinder vil blive udsat for opskrning af arbejdstiden, forringelse af arbejdsforholdene, for mere sårbare og usikre ansættelsesformer, mere diskrimination og mere sexismen.

Mandlig dominans bliver genoptaget som en essentiel del af kontrollen med produktion og servicearbejde, og der gives statsstøtte til monopolerne, i stedet for at støtte kvinder der rammes af pandemien. Mens kvinder er fanget i patriarkalske relationer, skubber beskæringen af de rettigheder de skulle være sikret fra statens side kvinder ud i mere fattigdom, ulighed og vold.

Højreekstremer, populistiske og autoritære partier understøttes af kapitalistiske kræfter. Disse racistiske, kvindefjendske, homofobiske og reaktionære regeringer forsøger at vinde opbakning gennem at undergrave de mest basale kvindere rettigheder. Disse angreb tvinger også kvinder til at kæmpe for grundlæggende ting som reproduktive rettigheder, civile rettigheder, retten til at færdes sikkert på gaden og retten til beskyttelse mod vold i hjemmet.

Det er også bemærkelsesværdigt, at Istanbul Konventionen, der har afsløret ulighed som den grundlæggende årsag til vold mod kvinder, og som forpligter landene til at bekæmpe vold, er blevet mål for angreb i mange europæiske lande.

De regeringer der ikke betragter kvinder som enkeltindivider og som har beskyttet deres statsborgerskabsrettigheder og tager politiske beslutninger, der holder kvinderne fanget i familien, angriber Istanbul Konventionen og forsøger at skubbe kampen mod vold – en af de mest fundamentale problemer for kvinder – væk fra at være en borgerrettighed, som staten skal tage ansvar for.

Mens feltet for kvindekampen bliver større, vokser også muligheden for at større grupper af kvinder finder sammen for at kæmpe for deres grundlæggende rettigheder. Vi understreger, at kvinder er hårdest ramt af pandemiens følger, og at kampen mod vold mod kvinder er en uadskillelig del af arbejderklassens kamp.

I modsætning til det synspunkt, der undlader at se kvindernes kamp som en del af en større kamp, understreger vi, at afskaffelsen af vold mod kvinder er et systemproblem. Arbejdere af begge køn har ansvar for at tage stilling imod kvindeulighed, sexistisk vold og diskriminerende praksis, eftersom lighed er en essentiel dagsorden for klassekampen.

Af denne grund vil vi kæmpe for at sætte alle former for vold, ulighed og diskrimination – der uddybes af kapitalismen – på arbejderklassens dagsorden. Som CIPOML erklærer vi, at socialisme er den eneste vej for kvinder til at blive fri af vold, usikkerhed i ansættelsen, uligeløn, økonomiske kriser, krig, homofobi, fremmedfjendsk migrationspolitik, kolonialisering, ødelæggelse af naturen og nyliberalisme!

CIPOML opfordrer alle kvinder til at tage del i kampen for alle grundlæggende rettigheder fra retten til uddannelse, sundhed, boliger, lighed, bedre arbejdsbetingelser, ligeløn, borgerrettigheder, ligelig politisk repræsentation, til at stoppe volden og ødelæggelsen af miljøet.

På dagen for Stop vold mod kvinder, d. 25. november vil vi arbejde for at mobilisere omkring dette tema og med disse krav i vores hjemlande. Vi vil arbejde for at hæve arbejderklassens bevidsthed omkring dens afgørende rolle i kampen mod vold, og arbejde for at organisere kvinder til kamp for at opnå deres krav og rettigheder.

Til verdens kvinder: Lad os forene os i kampen for socialisme, så vi kan "trække vejret"!

Udtalelse fra CIPOML, august 2020

Bare et par måneder før udbruddet af corona-pandemien oplevede man i store dele af verden massive bevægelser blandt arbejdere og bredt i befolkningerne.

Trods regeringsforsøg på at undertrykke disse opstande med voldsom brutalitet, gjorde den arbejdende befolkning det klart, at man ikke ville stille sig tilfreds med nogle få reformer, men ønskede radikale politiske forandringer.

I Irak, Iran og Libanon indtog kvinderne deres plads i frontlinjen af protesterne mod regeringerne og deres korrupte politik, såvel som mod de stigende leveomkostninger. I Frankrig organiserede kvinder og unge de mest kreative demonstrationer imod forslaget til pensionsreform. Kravet for "En ny grundlov – et demokratisk Chile" er blevet spredt verden over takket være de chilenske kvinder, der på intet tidspunkt lod sig kue af vold eller af voldtægter begået af de militære tropper.

I Indien har store kvindemasser lader deres stemmer høre for menneskelighed og lighed mellem kønnene ved at deltage i den største strejke i landets historie. I Latinamerika – i Argentina, Chile og Mexico organiserede kvinder der kæmper for "livet" massive protester til forsvar for deres liv og rettigheder ved at sige: 'Not one less'. Gennem de seneste år har vi kunnet se kvinders opslutning til kampen gennem fejringen af 8. marts i omfattende demonstrationer med stadig flere kvinder over hele verden.

Gennem de sidste par år har verden også været vidne til udbredte strejker og modstandsbevægelser, særligt på social- og sundhedsområdet. Denne mobili-

sering er opstået og har udviklet sig som en reaktion på nedskæringspolitikken og de pressede arbejdsforhold, der er påtvunget af kapitalen gennem en lang periode, og som står mere tydeligt frem end nogensinde.

Pandemien afslørede det faktum, at den nyliberalistiske omdannelse af social- og sundhedsområdet er blevet til et 'mordvåben' i kapitalens hænder. Den største konsekvens af denne omdannelse har ramt kvinderne. Derfor har de kvindelige arbejdere i denne sektor udgjort den mest vedholdende del af mobiliseringen.

Den voksende vrede hos verdens kvinder afslørede forbindelsen mellem de seneste 10 års nyliberale politik – et udtryk for kapitalismens destruktive natur – og vold mod kvinder; mellem den tiltagende fattigdom og de elendige levevilkår og arbejdsforhold som kvinder tvinges ud i; mellem autoritære regimers opståen og angrebene på kvinders rettigheder. Derfor har uligheden og volden som kvinder er udsat for, som en nødvendighed måttet forbindes med en kamp mod kapitalismen.

Store masser af kvinder har fundet sammen i en kompromisløs kamp mod vold og misbrug, såvel som i strejker, modstandsbevægelser og gadeaktioner. Alle disse manifestationer har været et udtryk for en fundamental modstand mod den kapitalistiske udbytningens brutalitet. Og endnu engang var det borgerskabets svar på corona-pandemien der var årsagen til det arbejdende folks, og særligt kvindernes, vrede.

Vold mod kvinder i voldsom stigning under pandemien

I overfor at udnytte pandemien i den imperialistiske rivalisering, har den vestlige kapitalisme fuldstændigt ignoreret alle advarsler som videnskabsfolk har fremført i de seneste år. Kapitalen lancerede først en kamp mod pandemien, da den blev en trussel mod kapitalismen selv. På den måde satte den millioner af menneskeliv på spil og gjorde sig skyldig i hundrede tusindvis af menneskers død.

Ingen af de forsinkede tiltag skete for at spare menneskeliv, de blev taget for at beskytte kapitalen og sikre dens overlevelse, som det sker under alle kriser. Kapitalisterne og deres regeringer mente, at brede test- og smittesporingsprogrammer var for dyre, så de overlod arbejderklassen til at opnå immunitet, og igangsatte lockdown, uden hensyn til konsekvenserne for kvinderne.

Lockdown i hjemmet betød en mangedobling af den byrde der lægges på kvindernes skuldre, flere dødsfald og mere vold mod kvinder. Selvom der ikke findes klare data, steg antallet af voldstilfælde i april måned – hvor mere end

halvdelen af verdens befolkning var under lockdown – i mange lande med 30 procent. I nogle lande var der NGO'er der gennem deres støtte til voldsramte kvinder skabte opmærksomhed om den betydelige nedgang i henvendelser om hjælp, pga manglende adgang til den nødvendige teknologi. Desuden blev mange kvinder fanget i et voldshelvede pga forhold som nedlukning af herberger for kvinder, udsættelse af retssager, løsladelse af dømt voldsmand fra fængslerne – alt sammen som følge af lockdown og de såkaldte pandemi-bekæmpende tiltag.

Det var ikke fordi den internationale kapitalisme ikke var i stand til at forudse alle disse konsekvenser. Alle data fra tilknyttede NGO'er beskrev omkostningerne ved at lukke samfundet ned.

Man var fuldt ud klar over, at en tredjedel af kvindelige drabsofre dræbes af en tidligere eller nuværende partner. I følge UN WOMEN blev 243 millioner piger og kvinder mellem 15 og 49 år seksuelt eller fysisk angrebet i perioden juli 2018 til juli 2019. I et ud af fire lande findes der ingen specielle love der beskytter kvinder mod vold i hjemmet. Mindre end 40 procent af kvinder udsat for vold anmelder det, mindre end 10 procent slår alarm til politiet.

Pandemien og efter: Udbytning – mere udbytning

Vold mod kvinder finder ikke alene sted i hjemmet, men også i den såkaldte frontlinjekamp mod pandemien. Kvinder, der udgør 70% af de 136 millioner arbejdere på verdensplan indenfor social- og sundhedsområdet beretter om en betydelig stigning i vold under udførelsen af deres arbejde.

Alle de tiltag der i dag bliver gennemført for at sikre kapitalen i en post-pandemisk verden vil kun føre til arbejdsløshed, fattigdom og flere usikre jobs uden rettigheder for millioner af arbejdende kvinder.

Særligt i Asien, Afrika og Latinamerika har kvinder med usikre ansættelser, der producerer varer eller servicen for internationale monopoler allerede mistet 80% af deres indtægt, mens antallet af arbejdere der lever i fattigdom er fire-doblet.

Kvindelige arbejdere er enten blevet fyret eller tvunget til ubetalt hjemsendelse fordi monopolerne indenfor mode og fødevarerområdet har mistet ordrer, hvad der har ført til lukning af arbejdspladser. Titusinder af kvinder, der ikke havde mulighed for at vende tilbage til deres hjem blev fanget i byerne, sårbare pga pandemien og dømt til at sulte.

'Bliv hjemme-opfordringen' havde ingen effekt for arbejdere der var forpligtet

til at arbejde. På arbejdspladser uden forholdsregler mod smitte – hvor det ikke er muligt at holde afstand, hvor intet beskyttelsesudstyr blev skaffet for at sikre arbejdernes helbred – var de overladt til dilemmaet: 'virus eller sult'. Det er de samme arbejdspladser, hvor kvinder betragtes som andenrangs arbejdere gennem en sexistisk praksis og patriarkalske omgangsformer. Med pandemien blev den sexistiske praksis værre, og volden på arbejdspladserne er steget.

Arbejdsløshed og usikkerhed i jobbet rammer kvinderne hårdest

I de hårdest ramte sektorer (hotel og restauration, ejendomsmarkedet, forretning og administration, fremstillingsindustrien, engros- og detailhandel) hvor der globalt er beskæftiget 1,25 milliarder arbejdere, er antallet af arbejdsløse kvinder vokset fra 38 til 54%.

Millioner af kvindelige arbejdere i disse sektorer var allerede en del af de arbejdsløses reservearmé. Institutioner, forbundet til kapitalen, har selv indrømmet at et anslået antal på 25 millioner vil blive tilføjet til sidste års graf for arbejdsløshed (188 millioner), hvilket er en større forøgelse end den der fulgte på krisen i 2008-9 (22 millioner).

Det står allerede klart, at arbejdsløshed rammer kvinderne hårdest, særligt unge kvinder. I USA – epicenteret for imperialistisk-kapitalistisk aggression – er arbejdsløshedstallet øget fra 7,5 til 29,8% alene i april og maj. Kvindelige arbejdere i usikre ansættelser arbejder på de områder i samfundet, der er blevet mest påvirket.

Uregelmæssigheder er taget til som arbejdsforholdene er blevet mere kaotiske på området for usikre ansættelser, hvor migrant arbejdere udgør en stor del. Kvindelige migrant arbejdere er blevet frataget selve betingelsen for at overleve og bygge en fremtid for sig selv og deres familier.

Det faktum, at den normale arbejdstid i Indien er øget til 12 timer om dagen, hvor antallet af usikre ansættelser allerede har nået 90% viser hvordan kapitalismens 'nye normal' vil se ud i tiden efter pandemien – ene og alene som en øget udbygning af arbejderne, og særligt af arbejdende kvinder.

I en tid hvor mennesker er blevet frataget menneskelige arbejdsforhold pga øget udbygning, med nedgang i lønnen og øget usikkerhed blev særligt fattige, arbejdende kvinder sårbare for udnyttelse og vold. I tillæg til inhumane og hårde arbejdsforhold har pandemien mangedoblet byrden fra husarbejdet og har gjort alle de problemer som kvinder står overfor større.

Vreden mod kapitalismens aggression vokser

Der er ingen tvivl om, at den arbejdende befolkning og kvinder fra forskellige sektorer i samfundet over hele verden svarer igen på kapitalismens brutalitet. I Asien og Latinamerika har kvinder, der var dømt til arbejdsløshed og sult organiseret eller tilsluttet sig protester, selv under pandemien. Desuden fortsatte protesterne fra tidligere i Libanon og Indien, og med nye udviklinger, som protesten mod racisme og fattigdom, der startede i USA og spredte sig til mange dele af verden. Grusomheden ved mordet på Floyd udløste den vrede som folk allerede følte som en reaktion på kapitalismens følger, der er blevet intensiveret under pandemien.

Corona-pandemien efterlod kvinder med både gamle og nye problemer på deres skuldre i deres lande, byer, gader og hjem. Men den fik også kilden til alle disse problemer til at fremstå mere tydelig og skarp. Kapitalismens 'normal' betyder slaveri for kvinderne. Og kvindehad er en del af selve kapitalismens natur. Dette er hvad pandemien nu har gjort selvindlysende.

Under den neoliberale kapitalismes betingelser har kvinders vilje til at forsvare deres liv og muligheden for at have en ordentlig tilværelse udviklet sig til en kamp på liv og død. Med den nuværende pandemi er kapitalismens 'kvindevenlige' maske faldet og dens kvindefjendske ansigt er blevet synligt.

Politiske kræfter og tankegange der ønsker at underordne kvinder udnyttede pandemien til at sætte turbo på deres planer om at angribe kvinderettigheder. Mens de forsøgte at trække kvinders ret til politisk repræsentation tilbage, indskrænke retten til abort, suspendere love og konventioner der sikrer beskyttelse mod vold, mens de øgede presset mod kvinders organiseringer – blev det af vital betydning at sige: Vi opgiver ikke vores liv eller vores rettigheder.

Lad os forene os i kampen for socialisme og tilintetgøre den kvindefjendske kapitalisme

I dag bliver alle kapitalismens forberedelser af dens 'nye normal' ledsaget af mere udbytning af kvinders arbejde og kroppe, såvel som en forværring i retning af slavelignende forhold. Mens de udnytter deres muligheder for at skjule krisens følger bruger regeringer et antal forskellige praksisser, skiftende fra brugen af offentlige midler for at undgå en mulig modstand – til at øge repressio-
nen.

Jobs, rettigheder og millioner af kvinders fremtid er sat på spil. Det er klassekampen der vil komme til at afgøre hvad der kommer til at ske i tiden med 'den ny normal', en tid hvor vi vil stå overfor en ny bølge af massiv arbejdsløs-

hed, forringelse af de sociale rettigheder, tvungen nedgang i lønnen for at øge profitten og et øget pres på arbejdskraften.

Kvinder over hele verden, med forskellige sprog, tro og farver oplever fælles konsekvenser, påført af det kapitalistiske system, som forsøger at tage ejerskab over deres arbejde og deres kroppe.

Folkene, de undertrykte, de udbyttede og kvinder fra forskellige lande påvirker hinanden i deres bestræbelser på at finde veje ud af denne udvikling. Kvinder der hæver deres stemmer i Latinamerika taler til deres søstre i Afrika; den stigende vrede i USA inspirerer mennesker i Europa; og de fremvoksende kampe i Mellemøsten bygger styrken til forandring op i Asien. Verdens arbejdende kvinder ved, at kapitalismen ikke kan bringe dem 'goder', 'velfærd' eller 'velstand', og den kan heller ikke tilbyde frisk luft. Verden kan ikke få vejret! For at kunne komme til at kunne trække vejret frit kan vi ikke stole på kapitalismens løfter om "lige muligheder", noget der aldrig er indfriet; vi er nødt til at destruere det system af udbytning, der er basis for kvindeundertrykkelsen.

Socialisme er den eneste vej til at få vejret – mod alt der kvæler kvinder, dvs vold, usikkerhed ifht at have et arbejde, uligeløn, økonomiske kriser, krig, homofobi, fremmedhadsk immigrationspolitik, kolonialisering, ødelæggelse af naturen og nyliberalismen!

Lad os styrke vores enhed og solidaritet og kæmpe for at kunne trække vejret frit!

For at kvinder kan organisere sig og kæmpe sammen for alle vores rettigheder; fra retten til uddannelse til sikring af sundhed, fra retten til et sted at bo til at stoppe ødelæggelsen af naturen, fra kampen mod vold til kampen for at beskytte og udvide retten til lighed, fra bedre arbejdsvilkår til retten til ligeløn, fra lige borgerrettigheder til lige politisk repræsentation – lad os hæve vores stemmer sammen for alle vores krav for at samle og styrke kvindernes kamp for lighed på alle livets områder!

100 år for den kommunistiske internationale og perspektiverne i dag

Resolution fra CIPOML, 2019

2019 markerer hundredåret for Den tredje Internationale – den kommunistiske internationale. CIPOML – Den Internationale Konference af Marxistisk-Lenistiske Partier og Organisationer – har skabelsen af en marxistisk-leninistisk internationale som sit mål, med det formål at fremme proletariske, socialistiske og demokratiske antiimperialistiske revolutioner; idet vi følger i fodsporene på Marx og Engels Første Internationale og Den Tredje Internationale. CIPOML vil fejre det historiske hundredår og sætte fokus på en marxistisk-leninistisk internationales perspektiver.

Udbruddet af den første verdenskrig i 1914 medførte et sammenbrud af Anden Internationale, da dens førende partier valgte side for deres eget krigsførende borgerskab, der sendte millioner af unge mænd ud for at dø i skyttegravene.

V. I. Lenin opfordrede til skabelsen af en ny Internationale af revolutionære marxistiske partier, der fastholdt målet om at vælte bourgeoisiet og opbygge en ny socialistisk stat frigjort fra udbytning. Efter Oktoberrevolutionens sejr blev forberedelserne til at skabe en sådan international organisering gjort, og den stiftende kongres for Den kommunistiske Internationale (Komintern) fandt sted i Moskva d. 2. juni 1919, med deltagelse af Lenin, lederen af det bolsjevikiske parti og af den første socialistiske stat.

Partierne i Den kommunistiske Internationale blev uddannet og hærdet i den klassekamp der fulgte efter Den Første Verdenskrig og den store depression sidst i 1920'erne, såvel som i kampen mod den opkommende fascisme og forberedelser til en ny verdenskrig. Over hele verden stod de i forreste række i den

globale antifascistiske kamp og skabte brede folkefronter. Da Anden Verdenskrig sluttede blev de gamle kapitalistiske og fascistiske regimer i det østlige Europa væltet og erstattet med nye demokratiske stater. Den kinesiske revolution sejrede i 1949.

Den Kommunistiske Internationale spillede en afgørende rolle i disse udviklinger sammen med Lenins og Stalins Sovjetunionen. Komintern blev opløst i 1943, men ved afslutningen af krigen havde den internationale kommunistiske bevægelse aldrig stået stærkere.

Efter Stalins død tog den moderne revisionisme magten i Sovjetunionen, i Østeuropa og siden også i Kina og andre steder. Dette førte til genopbygningen af kapitalismen og påførte den internationale kommunistiske bevægelse enorm skade. De marxistisk-leninistiske kommunistiske partier kæmpede imod disse udviklinger, med Albanien's Arbejdets Parti og Enver Hoxha i spidsen, og den internationale marxistisk-leninistiske bevægelsen baseret på Marx, Engels, Lenin og Stalin udkrystalliserede sig.

Efter de kontrarevolutionære begivenheder i 1989-91 og det socialistiske Albanien's sammenbrud blev Den internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske partier og Organisationer, CIPOML dannet i 1994 på basis af Quito-erklæringen – en kommunistisk erklæring til verdens arbejdere og folk.

– De marxistisk-leninistiske partier vil i deres lande afholde møder og seminarer, der fejrer hundredåret (for Tredje Internationales stiftelse) og sætter fokus på dets perspektiver.

– Regionale konferencer om samme emne vil blive organiseret i flere lande.

– CIPOML's magasin – Unity and Struggle – vil markere hundredåret i udgivelserne gennem 2019.

2018 bød på 200-hundredåret for Karl Marx' fødsel. 2020 vil markere 200-året for Friedrich Engels' fødsel. Lenins og Stalins Kommunistiske Internationale var den sande arvtager for Marx og Engels Internationaler. CIPOML forsvarer og viderefører denne store revolutionære arv.

Situationen i Europa og vores opgaver

Udtalelse fra de europæiske CIPOML-partiers regionale møde i Madrid, Spanien, 2019

Vores marxistisk-leninistiske partier og organisationer i Europa har været samlet til møde i Spanien med vores broderparti PCE(ml) som vært. Vi har indgående diskuteret den nuværende situation i Europa og vores opgaver.

Processen med at rejse den europæiske konstruktion, EU, er i gang med krise i det kapitalistiske og imperialistiske system som bagtæppe. EU er en fuldstændig integreret del af dette system.

EU-projektets krise er udtryk for de modsætninger, som er indbygget i det kapitalistiske imperialistiske system:

- Modsætningen mellem arbejde og kapital
- Modsætningen mellem monopolerne og imperialist-magterne indbyrdes
- Modsætningen mellem imperialistiske kræfter på den ene side, og folkene og de undertrykte nationer på den anden

Europa udgør en slagmark mellem de vigtigste imperialist-magter USA, Kina og Rusland, som konkurrerer og slås med hinanden indbyrdes. De blander sig også i Europa for at forhindre, at EU udvikler sig som en imperialistisk konkurrent.

USA, der stadig er den største og mest aggressive imperialistiske magt, har lagt sig fast på en nationalistisk politik for protektionisme, som i alvorlig grad destabiliserer verden og fører til skærpede modsætninger mellem de imperialistiske magter. USA fortsætter med at øge spændingerne mellem sine europæiske NATO-allierede og Rusland ved at styrke den militære omringning i form af udstationering af missiler, flere tropper, store militærøvelser i de nordlige områder...

Også den økonomiske og politiske konflikt med den kinesisk imperialisme har stor indflydelse på EU. Kina fører en aktiv økonomisk politik med politiske og geostrategiske ambitioner om at udvide sin indflydelse i Europa og åbne nye

markeder for sine monopoler. De såkaldte "nye silkeveje" er konkrete udtryk for disse mål. Ved at udnytte EU's interne modsætninger indgår Kina aftaler med regeringer i lande som Grækenland, Italien, Ungarn, men også Frankrig og Holland om investeringer, samtidig med løfter om eksportmuligheder på det kinesiske marked. Denne politik skaber splittelse og politiske og økonomiske spændinger mellem de forskellige EU-lande, men også med den amerikanske imperialisme.

Kina udvider også sin indflydelse i Afrika. Landet udgiver sig for at bidrage til en "retfærdig" økonomisk udvikling, især af de afrikanske landes infrastrukturer (veje, jernbaner, broer osv.). Kina tager kontrol over mineraler, olie og jord på bekostning af landbrugerne og fællesskabet i landområderne. De såkaldte "lige relationer" er overhovedet ikke lige, og er i virkeligheden et dække over Kinas imperialistiske politik for udplyndring og nye eksportmarkeder. Under dække af "ikke-indblanding i indre anliggender" støtter Kina reaktionære regimer, som undertrykker deres egne befolkninger.

Også Rusland er meget aktiv i forhold til at udnytte modsætningerne mellem europæiske imperialistiske og kapitalistiske lande, især i spørgsmålet om eksport af gas.

På grund af sin karakter og sammensætning af flere imperialistiske og kapitalistiske stater er EU underlagt loven om ujævn økonomisk udvikling, det kapitalistiske og imperialistiske systems følgesvend. Alle disse modsætninger udvikler og fremskynder hinanden. Det har f.eks. vist sig gennem den fortsat uløste Brexit-proces. Men uanset om Storbritanniens udmelding bliver realiseret eller ej, så er EU-konstruktionen objektivt svækket.

Krisen der plager EU, stopper ikke uanset udviklingen frem mod stadig flere overnationale mekanismer, såsom de mange EU-agenturer for energi, transport, servicetjenester osv. Direktiver og love udstedt af EU-kommissionen og Det Europæiske Råd (ministrene fra EU-landene) fortsætter med at fremme en nyliberal politik til fordel for de store monopoler. Disse overnationale organer begrænser og hindrer national kontrol og regulering i medlemsstaterne i vigtige sektorer som finansiering, energi, transport osv.

Stadig flere arbejderfjendtlige og anti-folkelige tiltag, som øger social dumping, som sætter "alle op mod alle" og øger konkurrencen mellem arbejdere, bliver sat i værk.

Tysk og fransk imperialisme giver indtryk af, at de fører an i EU-opbygningen for monopolernes interesser. Men de konkurrerer også indbyrdes. I den aktuelle situation foreslår de at løse EU-krisen ved at udvikle den militær-industrielle base

(fly, tanks, droner, raketter) med henblik på at udvikle en europæisk "forsvars-politik". Indtil videre er politikken fortsat koordineret med NATO, specielt hvad angår diktatet om at bruge to procent af BNP på krigsbudgetter på bekostning af social- og velfærdsbudgetter. Den sørger også for at trække "neutrale" EU-lande med i militariseringen gennem deltagelse i PESCO.

Denne tendens til militarisering udvikler sig over hele verden, og EU er aktivt med. EU bidrager ikke til fred, men er tværtimod en faktor for krig.

For at gennemtvinge de reaktionære angreb mod arbejderne og folkene udvikler borgerskabet i de europæiske lande en politik for undertrykkelse af social protest. Vi ser en udvikling i retning af politistater med flere og flere undertrykkende love, færre og færre politiske og sociale rettigheder, flere og flere arrestationer af kæmpende arbejdere. Samtidig fremmer de reaktionære, fascistiske bevægelser og partier, som skal konkurrere ved valgene. Disse kræfter trækker veksler på krisen i de traditionelle højrepartier og socialdemokratiet, som alle støtter EU's nyliberale politik. Målet med disse ekstremistiske og ekstreme fascistiske partier er at skabe splittelse, at fremme racisme og fremmedhad ved at sprede reaktionær nationalisme.

"Afrika er vores fremtid", hævder flere regeringsledere og EU. Med dette mener de, at Afrika er det eksklusive marked for deres produkter – og at mineralerne, vandet, maden, jorden, de afrikanske landes energiressourcer er til for de europæiske monopoler. De mener, at de har ret til at eksportere al slags affald (industrielt, kemisk, kerne-fysisk affald). De betragter kort sagt Afrika som deres ejendom, og de vil "forsvare" kontinentet mod andre imperialist-magters grådighed.

Flere europæiske staters militære tilstedeværelse i Afrika er stigende. Den franske imperialisme er den vigtigste militære styrke i Sahel og Sahara-regionen med tusindvis af soldater, baser osv. Frankrig presser EU og dets medlemmer til at sende tropper og logistisk støtte, til at bruge flere og flere penge i den såkaldte "krig mod terror".

Hele denne politik er den grundlæggende årsag til voksende elendighed, til den økonomiske krise, som rammer alle de afrikanske lande, med konsekvenser, som er katastrofale for arbejderne, bønderne, for det afrikanske folk.

Det er også den grundlæggende årsag til den store flygtningestrøm, der omfatter millioner af mennesker, primært i Afrika selv, og det mindretal blandt dem, som forsøger at krydse Middelhavet for at komme til Europa.

EU fører en aggressiv politik mod disse indvandrere. Unionen forvandler sig til en "fæstning", organiserer militær kontrol på havet og fremprovokerer tusindvis

af dødsfald. EU øger også chikanen mod indvandrerne i Europa. Sådan er den "europæiske solidaritetspolitik".

Modstanden vokser i hele Europa

Vi ser, at arbejdernes og befolkningernes modstand vokser. Også kvinder og ungdommen rejser sig til kamp mod nedskæringspolitikken, som bliver ført af hvert enkelt borgerskab og af EU som helhed. Kampene for at hæve lønninger og pensioner, som er blevet sat ned som følge af den nyliberale politik, kampen for at forsvare den offentlige service (sundhed, uddannelse, offentlig transport, social velfærd) mod privatiseringspolitikken og nedskæringer i velfærdsbudgetterne, modstanden mod opsigelser, midlertidige job og usikkerhed er i vækst. Kampen retter sig også mod forsøgene på at indskrænke faglige rettigheder (kollektive forhandlinger), retten til at strejke, til at demonstrere.

Nye lag af befolkningen deltager i kampen mod konsekvenserne af nedskæringspolitikken, mod de hævdede skatter, som hovedsagelig betales af arbejderne og de brede lag i befolkningen, således som vi kan se det i Frankrig med "De gule veste". Den organiserede arbejderbevægelse har interesse i at tage et ansvar for de sociale krav fra bevægelser af denne type for at styrke den generelle bevægelse mod kapitalen og regeringerne, som tjener de store monopol-koncerner.

Modstanden bliver mødt med en aggressiv politisk og retslig undertrykkelse: Statens klassekarakter og karakteren af volden, som den udøver mod arbejderne og de folkelige bevægelser, bliver stadig tydeligere. Samtidig ser vi at modstanden i mangfoldige former fra arbejdere, ungdom og folkelige lag styrker sin legitimitet.

Mobilisering af kvinderne for lige og bedre løn, for lige rettigheder, mod seksuel chikane, er under udvikling, som den massive 8. marts-mobilisering viste.

Ungdommen, specielt i Europa, er begyndt at stille regeringerne og de store monopoler til politisk ansvar for klimaændringerne og de katastrofale konsekvenser for befolkningerne især i de fattige lande. Dele af ungdommen fremsatte parolen "Det er ikke klimaet, der skal ændres, det er systemet". Dette er tydeligvis et første skridt i bevidstgørelsen om, at det er det kapitalistiske imperialistiske system, der primært er ansvarlig for miljøkatastrofen.

Der er også en stigende modstand mod udviklingen af racistiske og fascistiske kræfter i mange europæiske lande. Denne modstand udtrykker sig på forskellige måder og viser særlig styrke blandt mange unge.

Faren for imperialistisk krig frembringer også en større folkelig mobilisering.

NATO-modstanden og bevægelsen mod amerikanske baser og atomvåben i Europa styrker sig.

Det er også vigtigt at udvikle modstand mod alle former for europæisk "forsvarspolitik", som i realiteten forsvarer monopolkapitalens interesser, især de militært-industrielle komplekser – mod befolkningen. Samtidig skal vi altid afsløre den politiske natur hos andre imperialistiske magter som Rusland og Kina, der også er del af den inter-imperialistiske kamp. Disse stater er hverken "fredelige" eller "mulige allierede" for krigsmodstanden og de anti-imperialistiske bevægelser.

I lyset af den skærpede klassekamp og af at de vigtigste modsigelser i vores epoke spidser til, lægger vi, som marxistisk-leninistiske partier og organisationer i Europa, disse presserende opgaver frem:

- At udvikle en aktiv politik for arbejderenhed på et klassegrundlag, for en kampenhed mellem arbejdere og brede lag af befolkningen mod monopolerne og kapitalens offensiv, mod imperialismens reaktion og krigspolitik
- At udvikle en aktiv solidaritet med verdens arbejdere og folk, især de der lider under og slås mod imperialistisk undertrykkelse, aggression og udplyndring
- Vi styrker vores støtte til det palæstinensiske folk og dets organisationer i kampen for deres nationale rettigheder, mod zionisme og imperialism
- At fortsætte og styrke vores solidaritetsarbejde med befolkningen i Tyrkiet mod det reaktionære Erdogan-regime. Vi står sammen med de demokratiske, revolutionære og kommunistiske kræfter. Vi fordømmer Erdogan-regimets forsøg på at lukke munden på EMEP's ledere gennem retsforfølgelse og økonomiske sanktioner
- At bryde muren af tavshed omkring den legitime kamp, som Saharawi-folket fører for selvbestemmelse.

Vi retter en særlig opmærksomhed på, og støtte til, folkene og deres revolutionære organisationer, der kæmper for slippe af med reaktionære regimer, og som kæmper for brød, frihed og folkesuveræniteten, sådan som det er tilfældet i dag i Algeriet og Sudan. Vi fordømmer alle forsøg på indblanding fra imperialistiske kræfter og reaktionære regimer og kræfter, som vil undertrykke disse stærke, folkelige bevægelser.

Vi støtter konkret vores broderpartier i Afrika – i Tunesien, Marokko, Burkina Faso, Elfenbenskysten og Benin – som kæmper for at give folkets kamp en revolutionær retning og at lede dem til national og social frigørelse og for forandring.

En af vores særlige opgaver er at udvikle vores organisationer, at opbygge for-tropspartier for arbejderklassen og hjælpe til med oprettelsen af ML-partier og ML-organisationer i Europa og at styrke den internationale solidaritet.

Vi bekræfter vores deltagelse i den revolutionære kamp, for et revolutionært brud med det kapitalistiske imperialistiske system, for socialisme.

Madrid, maj 2019.

NEJ til NATO's og EU's krigspolitik

Udtalelse om NATO-topmødet i Bruxelles – Af de europæiske partier i CIPOML, juli 2018.

I anledning af NATO-topmødet i Bruxelles i juli 2018 og de mange protester der organiseres mod denne krigeriske militæralliance, siger vi:

- **Nej til Nato**

- **Nej til EU's krigspolitik**

- **International solidaritet mod reaktionens og imperialismens krigs- og nedskæringspolitik**

Den 11. og 12. juli mødes repræsentanter fra 29 lande, medlemmer af den største militære sammenslutning under ledelse af USA-imperialismen, for at holde deres årlige møde i NATO-bunkeren i Bruxelles.

I forlængelse af Obama, men på sin egen provokatoriske måde, har Trump presset sine allierede til at øge deres krigsbudgetter til 2 % af nationalproduktet, og de har alle adlydt.

I alle NATOs medlemslande har regeringerne øget krigsbudgetterne med millioner af euro, kroner, lire... til indkøb af nye våben. Det sker på bekostning af budgetterne for uddannelse, sundhed og sociale behov. Militariseringen af økonomierne og staterne udvikler sig i hurtigt tempo.

De nordiske lande bliver en stadig større del af USA's, NATO's og EU's strategi for at omringe Rusland, omdanne dette strategiske område til ét stort øvelses- og kampområde for tusindvis af soldater, tanks, fly og krigsskibe, og til et område spækket med elektronisk overvågning og styring af missiler gennem store satellit og radarstationer.

Samtidig kan NATO-tropper og materiel frit benytte infrastrukturen i hele Europa til at bevæge sig rundt i alle EU-lande. Det sker under ledelse og kontrol af et nyt logistisk kommandocenter i Ulm i Tyskland.

Under det imperialistiske verdenssystems dybe krise vokser modsætningerne mellem de imperialistiske magter. Trump destabiliserer den eksisterende imperialistiske 'orden' og dens 'multilaterale' agenturers regler og traktater med det formål at genetablere USA's overherredømme. Det påvirker NATO, hvor den 'fælles interesse' mellem USA og EU mod Rusland er fremherskende, og kan ses i forholdet mellem EU og NATO.

EU udvikler en "fælles forsvarspolitik" og tager skridt som PESCO og EU's forsvarsfond efter pres fra de store imperialistmagter Frankrig og Tyskland. Millioner af euro er øremærket til at udvikle nye våben for det europæiske marked og for at erobre en endnu større del af det internationale våbenmarked.

De mellemøstlige monarkier, Egypten, Israel, Tyrkiet osv. er 'gode' kunder, og så er det ligegyldigt, at deres politik strider mod de påståede 'europæiske demokratiske værdier'.

I virkeligheden tramper den herskende klasse de samme 'værdier' under fode, når det gælder migranter, der forsøger at flygte fra krigene som de samme imperialistmagter har påført deres lande, i Afrika, i Mellemøsten, og som flygter fra den elendighed, de imperialistiske lande har fremprovokeret gennem udplyndring af disse kontinenters rigdomme – olie, råstoffer, vand og jord.

Styrkelsen af Frontex – EU's grænse-politik – går hånd i hånd med styrkelsen af samarbejdet med NATO i Middelhavet. Resultatet er: Større farer og problemer for flygtninge og migranter, konstante politiovergreb, flere druknede...

Merkel og Macron fremstiller militariseringen som en af de bedste veje til at fremme nye skridt i opbygningen af den fælles unionsstat. Det viser bare EU's reaktionære karakter. De store våben- og industrimonopoler, ikke mindst de tyske og franske, har fået kontrakter på millioner af euro i årevis fremover, hvilket betyder milliarder i sikker profit. Det er samtidig et spørgsmål der skaber konflikt mellem amerikanske og europæiske monopoler.

Vi støtter folkenes voksende modstand mod krigspolitikken, militariseringen og mod NATO's og EU's krigspolitik

Befolkningernes modstand mod denne politik udvikler sig lokalt, nationalt og på regionalt og internationalt niveau. Vi støtter kraftigt disse i hvert af vores egne lande og arbejder for at udvikle en international solidaritet og fælles handling mellem alle disse bevægelser under sloganet: Nej til Nato, Nej til EU's krigspolitik.

Vi støtter modstanden mod de stigende krigsbudgetter under sloganet: 'Penge til uddannelse, sundhed og sociale behov; ingen penge til bomber, ingen penge til krig'.

Vi støtter modstanden mod USA's og NATO's baser i de forskellige lande, hvor de er installeret. Vi forlanger, at alle atommissiler og atombomber fjernes fra fly-baserne.

Vi mener NATO bør opløses.

Vi udvider denne modstand til også at gælde for USA's og NATO's udenlandske militærbaser, ikke mindst de franske militærbaser i Afrika, og EU's militære operationer og krige i Afrika, især Mali, og i Mellemøsten.

Vi er fortsat modstandere af krigen mod Syrien, som breder sig i hele regionen og vi siger 'Nej' til enhver form for krig mod Iran.

Vi støtter det palæstinensiske folks kamp for deres nationale rettigheder og tager stærkt afstand fra Israels politik, Netanyahus kriminelle krig og dens internationale støtter. Israel er tæt forbundet med USA og NATO og deltager i mange af deres militærøvelser.

Vi går imod 'moderniseringen af atomvåbnene' – en politik der fremmes af den amerikanske imperialisme, og som Frankrig, Storbritannien og andre stormagter følger. Vi går ligeledes imod en knæsættelse af doktrinen om at bruge atomvåben til at 'slå først'.

Vi støtter de folkelige bevægelser i Norden mod USA's, NATO's og EU's militarisering og placering af Norden som krigsskueplads i en krig mod Rusland.

Vi er overbevist om, at de folkelige bevægelser kan udvikle sig bredt, på et klart anti-imperialistisk grundlag, som ikke støtter sig på en imperialistmagt mod en anden, men søger at knytte bånd til de pacifistiske, demokratiske, anti-krigs-, internationalistiske, anti-imperialistiske og revolutionære bevægelser over hele verden.

Vi mener, det er helt nødvendigt at involvere arbejderbevægelsen, fagbevægelsen, kvindebevægelsen og ungdommen i stort omfang i kampen mod krig, militarisering, frihed og social fremgang.

'Frihandelsaftaler' – Våben til økonomisk aggression og imperialistisk dominans

Udtalelse fra CIPOMLs 22. plenum, Danmark, oktober 2016

I øjeblikket protesterer og kæmper hundredetusindevis af arbejdere og progressive i Europa, USA og Canada imod 'frihandelsaftaler' som TTIP, TISA og CETA. En stor modstandsbevægelse har udviklet sig. Kampen har allerede givet visse succeser. Forhandlinger er blevet suspenderet. Ikke desto mindre fortsætter modstandsbevægelsen, specielt imod CETA.

Hvorfor?

Arbejderne og folkene har opnået en vis erfaring med 'frihandelsaftaler' og har set at de ikke har resulteret i flere og bedre jobs, men tværtimod i tiltagende fattigdom. F.eks. har NAFTA-aftalen mellem USA, Canada og Mexico ikke ledt til økonomisk vækst, men i stedet til lavløn, arbejdsløshed og til en eliminering af de svagere virksomheder, der blev slået ud af den øgede konkurrence.

Det er derfor tydeligt at sådanne aftaler er til fordel for de største imperialistiske monopoler. Ligeledes blev Ukraine tvunget til at underskrive en associeringsaftale med EU, en 'frihandelsaftale' som havde alle disse negative følger for arbejderne, folket og økonomien. Denne aftale betød desuden en underlægelse af Ukraine under EU og NATO's militære strukturer, og forvandlede således Ukraine til en frontstat for aggression mod Rusland.

Disse aftaler er meget udemokratiske. Forhandlingerne foregår generelt i hemmelighed. De sættes 'midlertidigt' i gang selv inden de er ratificeret i de borgerlige parlamenter eller efter de er blevet forkastet af et parlament eller en folkeafstemning. I Nederlandene blev 'frihandelsaftalen' med Ukraine afvist ved en folkeafstemning. Men EU ignorerede blot befolkningens vilje.

Overalt hvor disse aftaler er gennemført er de borgerligt demokratiske institutioner blevet underordnet nye private voldgiftsdomstole.

Mobiliseringen imod TPP (Trans-Pacific Partnership), en tilsvarende 'frihandelsaftale' udvikler sig på begge sider af Stillehavet.

EU tvinger i dag mange afrikanske stater til at underskrive de såkaldte 'økonomiske partnerskabs-aftaler', der vil øge landenes afhængighed af EU-imperi-

alisterne. De vil uddybe den ny-koloniale udplyndring ved yderligere at åbne deres markeder for EU-industrien og hermed ødelægge landenes egne økonomiske strukturer, og de vil ligeledes lette udnyttelsen af naturressourcerne. De afrikanske folk kæmper imod denne nye imperialistiske offensiv. Vi må støtte deres kamp.

Arbejderne og folkene har gode grunde til at gå i kamp mod disse traktater. TTIP, TISA og CETA er naturligvis aftaler mellem imperialistiske magter, hvor alle parter håber at udmanøvrere de andre og opnå overherredømme. De vil føre til lavere lønninger, øget arbejdsløshed, lavere sociale- og miljømæssige standarder, afskaffelse af demokratiske rettigheder og til øget konkurrence arbejderne imellem. Således er arbejderne og folkenes modstand fuldt begrundet. Vi, de marxist-leninistiske partier og organisationer udgør en aktiv del af denne bevægelse og arbejder for at udvikle denne.

Stop TTIP, CETA og TISA!

Efter 'Brexit': Kampen mod monopolernes 'Forenede Europa' må forstærkes

CIPOML, juli 2016

Resultatet af den britiske folkeafstemning om at blive i Den europæiske Union eller forlade den blev en stemme for Brexit, som ikke var forudset af EU-eliten, den globale elite, de kapitalistiske regeringer og medier, præsidenter eller finansyrster. Til trods for en voldsom skræmmekampagne stemte et flertal for at forkaste Camerons og EU's beregninger.

Det er et hårdt slag mod EU-eliten og dens plan for 'Europas Forenede Stater' fra 2025, og har efterladt ikke bare UK, men også EU i en usikker politisk situation, hvor mange forskellige kræfter søger at gøre sig gældende.

Leave-flertallet var ikke en højrefløjstemme, det var ikke en racistisk eller fremmedfjendsk stemme, som de glødende tilhængere af Den europæiske Union forsøget at fremstille det. Det var en bred folkelig stemme – med 52 procent imod 48 – solidt rodfæstet i den britiske arbejderklasse.

Det var arbejdernes og de brede folkemassers stemme, de fattiges stemme mod de rige, de almindelige mennesker mod bankmændene og finansjongløjerne i Londons City – en stemme som nød godt af det britiske bourgeois og dets regeringspartis splittelse.

Det var et udtryk for deres ønske om at genvinde suverænitet og rulle EU's nyliberale platform tilbage, som gør de rige rigere og de brede arbejdende lag stadig fattigere.

Både i Skotland og Nordirland stemte et flertal for at blive i EU. Det afspejler protesten mod det reaktionære og imperialistiske engelske bourgeois og manglende klarhed om monopolernes Forenede Europa og dets klassekarakter.

Kræfter som slås for Irlands genforening og for skotsk uafhængighed har krævet folkeafstemninger om dette. Og det er undertrykte nationers ret. Men at

smide et reaktionært imperialistisk bourgeoisie ud og erstattet det med EU's forenede reaktionære og imperialistiske bourgeoisie er ikke i arbejdernes eller de brede massers interesse i nogen nation.

Den europæiske Union er de europæiske monopulers, deres regeringers og politiske partiers projekt for et indre marked med maksimale profitter beskyttet af toldmure og nu med pigtråd for at hindre flygtninge fra bomber, krige, sult og udbytning i at krydse grænserne.

'Europas Forenede Stater' er en vision om en ny imperialistisk og neokolonialistisk supermagt, på samme tid umulig og reaktionær over hele linjen. Det er ikke et fredens projekt, et projekt for velstand og velfærd, et folkenes projekt. Nyliberalisme er dets økonomiske doktrin, fastsat i EU's traktater og obligatorisk politik for medlemslandene, som understøttes af euroens herredømme, som blev påtvunget de fleste lande i unionen.

Hvor der er afholdt folkeafstemninger om de grundlæggende traktater, der fastsætter tættere integration og nye skridt i den økonomiske, monetære, politiske og militære union, har resultatet i de fleste tilfælde været et rungende Nej. De er i praksis blevet fejlet væk.

Såkalde populistiske højrepartier har været i stand til at drage politisk fordel af den stadig voksende vrede over gennemførelsen af økonomiske og politiske diktater, der har gjort brede masser fattigere, såvel som over planerne om nye tiltag med mere af det samme.

Disse har fremstillet sig selv som forsvarere af nationen og de nationale interesser imod EU, samtidig med at de har forvansket Den europæiske Unions egentlige klassekarakter og gjort immigranter og flygtninge til syndebukke for de brede folkemassers forarmelse. Disse kræfters 'kamp' mod monopolernes Forenede Europa er svag, inkonsekvent og splittende. Af præcis samme grund promoveres de kraftigt af de borgerlige medier, som søger at skjule klassekarakteren af kampen mod Den europæiske Union og dens superstat.

Lad os fordømme, afsløre og energisk bekæmpe de ekstreme højre-bevægelser og partier, nationalistiske, racistiske og fascistiske, som betjener sig af 'social' demagogi for at hjælpe borgerskabet med at splitte og udbytte arbejderne og de brede masser og til at beskære folkenes borgerrettigheder og politiske frihedsrettigheder.

De socialdemokratiske, socialistiske og venstrereformistiske kræfter i EU og de faglige organisationer, som de leder, har været partnere i skabelsen af dagens monstrøse EU, af den katastrofale euro og den ødelæggende nyliberale politik – mens de samtidig har slået på trommer for ideen om 'et bedre EU', et refor-

meret EU, et folkenes EU, et 'socialt' Europa. Dette er illusioner, som tjener monopolerne.

Fakta og al erfaring viser, at EU ikke kan reformeres til fordel for arbejderne og folkene. Hvis EU's nyliberale arbejderfjendske og anti-folkelige traktater og institutioners lænker skal brydes, må de fjernes. EU og euro'en er fejlslagne projekter.

Reformisterne, og ganske særlig venstre-reformisterne som Europæisk Venstreparti og dets medlemspartier fra Syriza og Podemos til det tyske Die Linke og det franske Parti Gauche spiller en meget beskidt rolle som forsvarer af Den europæiske Union, mens de fremhæver sig selv som stærke kræfter mod nyliberalismen. Dette er et bedrag, som det er demonstreret af Syriza-regeringen. De har modsat sig dannelsen af brede folkelige bevægelser, som forbinder kampen mod EU med kampen mod nyliberalismen og erstattet de antagonistiske klasse modsætninger mellem Kapital og arbejdere med politisk kamp mellem venstre og højre.

Denne venstre-reformistiske position vil uundgåeligt, når der i et land ikke eksisterer stærke og brede bevægelser mod Den europæiske Union og euroen, give de højre-populistiske EU-kritiske kræfter frit spil, som bedriver social demagogi med de arbejdendes trængsler. Venstre-reformisterne gør sig skyldige i et stort forræderi.

Kampen mod det nyliberale EU viser sig ikke bare tydeligt i bevægelserne for at gå ud af unionen og for folkeafstemninger i diverse lande om at forlade unionen eller afskaffe euroen, men også i arbejderkampene og de brede folkelige kampe mod de nyliberale politiske og økonomiske reformer, som er gennemført i alle EU-landene.

Alle disse reformer bærer Den europæiske Unions stempel. Det gælder også den arbejdsmarkedsreform, som Hollande-regeringen fremfører, den såkaldte 'El Khomri'-lov, som de franske arbejdere og kæmpende fagforeninger heroisk kæmper imod på trods af politistatstiltag.

Vi udtrykker vores fulde støtte til arbejderne, til de unge og de folkelige masser, og til deres kamporganisationer, som kæmper mod de nyliberale og reaktionære reformer, på trods af repression og kriminalisering af protesterne. Vi opfordrer alle arbejdere og undertrykte folk til at udvikle den internationale solidaritet i større og større udstrækning.

Sådanne konkrete kampe må fremme den politiske kamp mod EU og afvise illusionerne om, at Den europæiske Union kan reformeres til en progressiv institution i arbejdernes og folkenes tjeneste.

Det reaktionære pro-EU borgerskab i alle landene svækkes uden for unionens institutioner, strukturer og traktater. Arbejdernes klassesolidaritet overskrider de nationale grænser i og udover Den europæiske Union.

I UK må arbejderbevægelsen og de progressive og revolutionære kræfter rejse sig for at bremse planerne fra forskellige af borgerskabets fraktioner om at eliminere resultatet af folkeafstemningen eller påtvinge flere nyliberale tiltag, om vilde angreb på immigranterne og om at vælte byrderne over på arbejderne i sammenhæng med en Brexit-aftale med EU.

Brexit-afstemningen har opmuntret arbejder- og folkelige kræfter i hele Den europæiske Union og udenfor til at forstærke deres kampe. I EU udvikler der sig brede bevægelser, der forlanger folkeafstemninger i deres lande om at træde ud eller forblive. I lande med særlige aftaler med EU, som Norge og andre, udvikler kampen sig mod disses nyliberale karakter.

I et sådant scenarie må det være klart, at et brud med Den europæiske Union er tomme slagord, hvis det ikke er snævert forbundet med arbejdernes, de arbejdende massers og folkenes kamp mod de herskende klasser i deres eget land og deres reaktionære og opportunistiske lakajer.

Kampen mod Den europæiske Union vil kun blive en succes, hvis den er grundet på en solid basis – nemlig arbejderklassens og de brede folkelige massers kamp mod deres eget bourgeoisie for at besejre det. Derfor må der skabes brede arbejderenhedsfronter og folkefronter, eller de må styrkes, hvor de allerede findes.

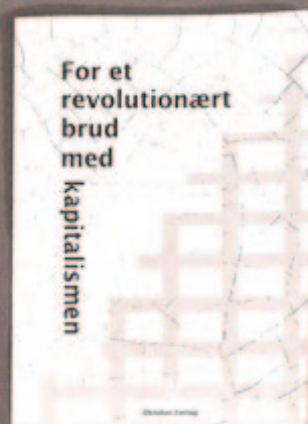
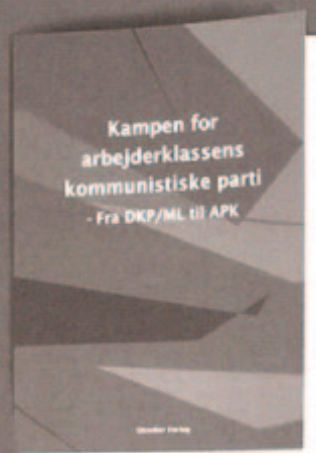
Disse må kæmpe for arbejdernes økonomiske og politiske interesser, for det undertrykte flertals demokratiske rettigheder, imod de imperialistiske krige og krigsalliancer som NATO, mod militariseringen og oprettelsen af politistater, for suverænitet og national uafhængighed, for nationernes ret til at være herrer over deres egne anliggender og deres skæbne.

Læren af folkeafstemningerne i EU-landene, og også af Brexit, er at protesterne og de økonomiske kampe imod konsekvenserne af krisen og de nyliberale nedskæringstiltag nødvendigvis bliver til en politisk kamp mod de borgerlige regeringer og Kapitalens overnationale institutioner.

Det er vores opgave at forbinde dem begge uløseligt sammen i én klassekamp: Proletariatets kamp for at besejre bourgeoisiet og bygge det ny samfund uden menneskets udbytning af mennesket.

Juli 2016

Udgivelser fra Oktober Forlag

enhedogkamp.dk/butikken/

Om APK

Arbejderpartiet Kommunisterne, APK, blev stiftet i 2000 og er en del af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, CIPOML

APK udgiver den daglige netavis Kommunistisk Politik, kpnet.dk og det politisk teoretiske magasin Enhed og Kamp, enhedogkamp.dk. Partiet udgiver desuden politisk litteratur, podcasts, mv.

APK har bogcafeer i København, Odense og Århus. APK, har en politik for en revolutionær vej ud af kapitalismen og dens kriser, en politik for revolution og socialisme.

APK er et revolutionært kommunistisk parti, der har et socialistisk Danmark med arbejderklassen ved magten som sit mål. Det forsvarer arbejdernes selvstændige klasseinteresser over for alle andre klasser og lag, samtidig med at det forsvarer det store flertals interesser i den daglige forsvarskamp mod monopolkapitalen og dens stat. APK er arbejderklassens parti. Det er, også i sin sociale sammensætning, i første række arbejdernes og arbejderkvindernes parti. Det henvender sig først og fremmest til de nederste, mest undertrykte og udbyttede lag af arbejderklassen.

APK anser arbejderklassen for den eneste konsekvente klasse, der kan skabe en revolutionær forandring og opbygge et socialistisk Danmark.

APK arbejder for at skabe enhed i arbejderklassen på og omkring en klassekamps-politik og opbygge en revolutionær bevidsthed. Sideløbende arbejder APK for at skabe en bredere enhed med arbejderklassens nærmere lag, progressive og demokratiske intellektuelle og andre.

APK er et handlingens parti. APK deltager i den daglige klassekamp for at udvikle den og skabe enhed omkring en revolutionær forandring, og for et brud med det kapitalistiske system.

APK er et kampparti. Det er ikke et parti, der vil reformere gennem folketinget eller bilder arbejderklassen ind, at der er en parlamentarisk og fredelig vej til socialismen. Det fortæller sandheden: at et socialistisk Danmark vil kræve ofre og kamp.

APKs politik på de forskellige klassekampsfelter udvikles, diskuteres og besluttet blandt partiets medlemmer. Den politiske og taktiske linje besluttet på partiets kongresser hvert 3. år, der er partiets højeste myndighed. Kongressen vælger partiets ledelse.

APK henter sin energi og handlekraft gennem at forene teori og praksis. Partiet handler og arbejder ud fra den videnskabelige socialisme og dens erfaringer, dvs. marxismen-leninismen.

APK bygger på og viderefører arbejderbevægelsens og den kommunistiske bevægelses revolutionære traditioner og erfaringer. Det kommunistiske parti er afgørende som den ledende kraft i en revolutionær omvæltning og udviklingsprocessen frem mod denne. Det er derfor en konstant politisk og ideologisk opgave at styrke partiets politiske enhed og opbygge det, så det i stadig højere grad kan modsvare de opgaver som klassekampen og udviklingen kræver.

APK er økonomisk uafhængigt af statsstøtte. Vi stoler på egne kræfter og solidariteten blandt kampvillige og progressive kræfter.

Abonner på Enhed og Kamp

ArbejderPartiet Kommunisternes politiske og teoretiske magasin om aktuelle klassekampsspørgsmål

www.enhedogkamp.dk

Køb tidligere numre af Enhed og kamp

- ArbejderPartiet Kommunisternes politiske og teoretiske magasin om aktuelle klassekampsspørgsmål

STØT
den kommunistiske presse!
Mobilepay 89496
Skriv besked: støtte

APK København
Oktober Bogcafé
Frederikssundsvej 116
2700 Kbh

kbh@apk2000.dk

facebook:

[OktoberKbh](https://www.facebook.com/OktoberKbh)

APK Odense
Oktober Bogbutik
Skibhusvej 100
5000 Odense C

odense@apk2000.dk

facebook:

[OktoberBogbutikFyn](https://www.facebook.com/OktoberBogbutikFyn)

APK Århus
Oktober - Århus
Ny Munkegade 88
8000 Århus C

aarhus@apk2000.dk

facebook:

[OktoberBogsalgAarhus](https://www.facebook.com/OktoberBogsalgAarhus)

Denne pjece er udgivet af Arbejderpartiet Kommunisterne (APK) i forbindelse med 30-året for stiftelsen af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (CIPOML).

CIPOML blev stiftet i 1994 og har lige siden arbejdet for styrkelsen af revolutionen og socialismen, som international organisering af de nationale revolutionære partier og organisationer.

APK blev optaget i CIPOML i forbindelse med vores stiftelse i 2000. Vi har siden arbejdet med, og vi har været del af den dynamiske effekt der gensidigt styrker partierne, det nationale og internationale, dele og helheder – samt summen i styrkelsen af revolutionen og socialismen.

CIPOML og dens tekster er marxisme-leninisme på et højt niveau, den er organiseret internationalisme med tilhørende international solidaritet og den er arbejderklassens partiers sammenslutning.

For teksterne i denne pjece, som for andre tekster af APK og CIPOML, opfordrer vi til at læse dem, bruge dem og dele dem.

